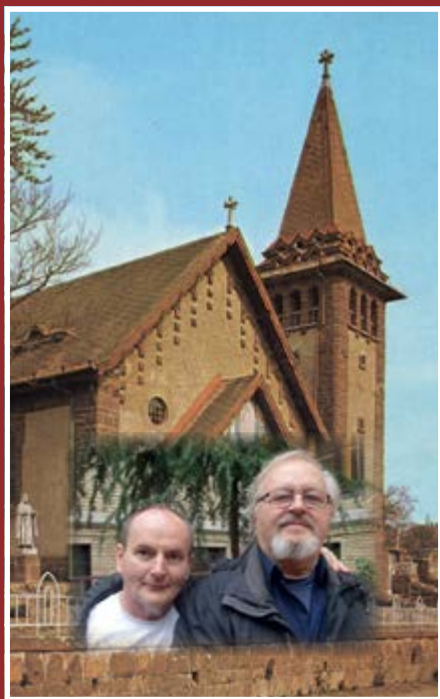

NÉMETH ANDRÁS

Élethit

Németh András

Élethit

NÉMETH ANDRÁS

ÉLETHIT

Cédrus Művészeti Alapítvány
Budapest, 2019

A könyv megjelenéséhez nyújtott segítségét
Emília – Milka – és Tibor támogatóimnak
szerzőként köszönöm.

– *Ha az ember szent,
akkor a vele
megteremthető
bizalom is az.*

– *A példák sora
sokáig elkísér.*

Vagyongyarapodásról

Elmegyógyintézeti kéményseprőlétrán

(Csak érte kellene nyúlni,
a sok cserépre folyt arany sugár
nagyon gazdaggá tesz engem.)

Szeretem az őszi reggeleket
a legnagyobb hidegben is
teleremegő napot, csipeget
belőle fénymagot nyugis

feketerigó, amúgy üzenet
lehetne macskatalp hamis
nyomaira hullt levélnek, eget
kikémlelő szemembe kis

tavasz ül ilyenkor, átmelegít
pupillaképeket, tetőt
keres a tekintetem, nekem itt

nyerő, akár barackbefőtt
leve, olyan árnyalat közelít
felém, ragyog, valódi, sőt,

nagyon gazdaggá tesz engem
a sok cserépre folyt arany sugár,
csak érte kellene nyúlni.

Karácsony és tavasz között

Betakarja
magán a fényt,
mert úgy hiszi,
holnap is lesz
nap helyett nap,
aztán meg épp
ráesett már
a választás,
hogy majd később
kiterítve
ragyognia
kell tulajdon
szűzmeztelen
bőrével, más
túlöltözött
lelkek után,
a legnagyobb
sötétségben,
akkor, amíg
tudja, védi
küldetése
szerint a még
csillaglázás,
égő testét.
Megtesz mindent.
Ha ez így van,
ember biztos
nem lehet, csak
jóérzésű,
nagykabátot
lopó angyal.

Kiadással nem járó gyűjtőszenvedély

Közlöm, nekem annyi sincs, amiből
karitatív önelégültségre,
uzsorára valahogyan futná.

Fölkupacoltam az egyelőre
közhasználatban lévő legkisebb
értékű fémpénzeimet. Még fél zseb

gyomra se csendesedik a lencse
nagyságánál jóval szebb mérettel
hosszú rézéletre nevelt kincstől. Nyel

tőlük tarhás Ézsau jószívszínű
stoptáblák árnyékában koszló fű
faltjaihoz hazatelepedve,

én éhes most másra vagyok. Bankókban,
bár étlapvékony mind, több váratlan
meglepetés van. Igaz, előre

közlöm, nekem annyi sincs, amiből
karitatív önelégültségre,
uzsorára valahogyan futná.

Ötvenévesen az anyagi biztonságról

Lassú fésű keresgél hajban
megszürkült színeket, megvillan
játékszer bross, akárhányan
megnézhetnék, valódibb, mint
ékszerbolt vitrinében, kint
veszteglő smukk, csak élénk rúzs
kell, már indulni kész, éjjel
meggyőző teste úgy rejt el
férfit diszkrétén és érlel
titkot, hogy megkereshetnék
mindigvastag palik, két szék,
egy párnak, nála van, mélykék
bútorkárpitjuk álmot hoz
vendégnek, vőlegénynek, póz
nélkül hívhatna asztalhoz
délben felkelt kalandképes
pincért, mert arra úgysem les
szomszéd, lesz több leves, kényes
témákhoz jómodor vagy pap,
majd őt esketni fess, hírlap
házasságról mesél, megkap
tán kívánságra végül szép
hajlott kort, míg magán túllép,
bár most rá utca vár, hát lép.

Közel a trónhoz

Don Eo

Van, aki csak azért
szeretné a koldust
belesarcoltatni
a sárba, hogy mindig
ottmaradjon, aztán
szükség szerint ezer
vakuvillanással
a világ tudtára
lehessen adni, kész
odavetni (mások?)
obulusát a csont
és bőr nyomoroncnak.
Sőt. Az is ezt várja.

Odeon

Ja, a szerepeket
korábban kiosztom.
Igaz, így még fakszni
lehet. Facér díványt
terhelési próbán
túráztató, eper
ajakú, hatásos
piruettet fekvé
hozó rivaldaész
komikák utolsó
szavai szentbeszéd
módjára, de hatnak
rám. Meg a plakátra.

Pótolhatatlanként

Én egy numizmatikai
mustrán, jobb kiállításon?

Annyira élesen tiszta
a fülem, hogy vízbedobott
hamis pénzek ötvözési
arányait képes vagyok

mérlegelés helyett, munka,
savazás nélkül, nem a szót
pazarlóan érzékelni.
Keresnek is kőgazdagok.

Érmekacatjaikról, ha
valamit sejtek, csak a gót
betűkről motyogjak, semmi
fülest a fuggerklán tarokk

lapjairól, a cink dupla
haszonelvéről. Megy a bolt.
Tudatlan szemükkel, lelki
vakok dicsérhetnek barokk

érát, numizmatikai
mustrán, jobb kiállításon.

Megsüvegelt presbiterként

Madármütyűr szutyok suhint
le jobbik öltönyödre épp,
habár te észre sem veszed,
vasárnap úgy emelne föl
magasba, pont olyan helyig,
hol ülhet ostobán galamb,
erőlködő tudatlanok
főlénye borzol össze toll
helyett belet ma benne is,
viszont ez úgy tekinthető,
bocsánatos, ha vélemény,
ha nem, figyelj csak arra már,
milyen csodás, mikor fejed
körül keringhet annyi nap
ragyogva, mint a föld körül,
középen állni jó dolog
zavarba ejtve másokat,
kamatsovány kuporgatók
aranyfityingjein fogást
keresni közben istenes
szavakkal, ám toronysisak
javítgatásait hamar
bevállalod, nyaranta hogy
ragyogna majd a városod
szemét vakítva, távolibb
faluk mezőin ellegelt
gulyáknak új irányt mutat
csalóka délibáb után
tükörhab életű ezüst
borotva bádogod, no lám,
a híred őrzi meg, mihelyt
ocsúdna vén, okoskodó
suhanc, tiéd az üzlet, és
az asszonyok se fenhetik
fakóra koptatott, szeszély

nevelte nyelveik, habár
akadna bökkenő, az ég
felé a csillag, egy, kopott
maradna, templomod jelét,
a túskegömböt otthagyd
papodnak, úgy ahogy szegény
harangozó a tálebéd
levest behantoláskor, ág
se húzna vissza, rozsdáév
ehetne túl kemény diót,
ha hitgyümölcs parókiád
kis attribútuma, de hát
ki mondja meg, mi az vajon.

Harangtornyunk óramutató ujjai

Még csak nem is érintik,
fölötte tétováznak
tizenkét gyémántfényű
számnak, mintha ők maguk
se tudnák, miért fontos
eltakarni azt, ami
ragyog legalább minden
alulról bámészkodó
ráérőnek. Különben
ki ácsorog tétlenül
gyönyörködve naplopók
magabiztosságával
brüsszelszép főterünkön,
elherdálva a drága
kincset, az időt? Mondom
én. Esztétikatanonc,
kamatkonszolidáló
turista. Abból aztán
van bőven. Naná. Azért
jön ide mihozzánk, hogy
kihulljon az agyából,
odahaza nem áll meg
élet, halál perceit
feledés homályába
terelgető, nyílvégű,
mázsás fémdarabokat
lesegetni. Inkább megy
másodpercenként utcán
guruló hamispróbás
tallérok után. Hanem
abban biztos lehetek,
a két büszkeségünknek
párja nincs. Úgy keringnek
monoton körben értem,
a hasztalanságukkal,

ha akarom, eszembe
vésik, jelzik majd nekem,
valameddig hozzájuk
tartozom, mint elmúlást
bizonyító lételem,
akár a szívütemre
társával együttmozgó
társtalan, tehetetlen.

Medália, Szárszó után

Pirkad. Nem késleltetem az időt.
Úgy, ahogy mindig, tegnap, tegnapelőtt,
a kerítés széléhez odanőtt
aszalódó fű nekem ad előbb

életjelet magáról. A szemem
illendően, szobakonyhfigyelem
percében keres benne idegen
őserőt. Szép. Emberszámba veszem.

(Ő)szintén

Ádám Évának az új geneziszről

Elmarad az ember mellől a nap? Ősz lett
a felvörösülő nyár. A számban az íze,
még mindig, harapott savanyúalmám
az édenkertből az égre hiába költözött.
Most, most ajándékozz meg
mosolygó öleddel, az első érett
gyümölcs erénye úgyse
tenne büntelenné, csak a halál. Nézz rám.
Meztelen vagyok a tested, önmagam előtt.
Te is megnyílsz? Ahogy a tudás fáján a kéreg.
Nekem. Mézgagyöngyeid mind megigézett
csillagok. A magány szemére
várnak. Vagy mégis, az enyém lehunyhatnám
veled, egyetlen simogatásért? És talán a bőrt,
a miénk, akkor a vedlő kígyó nem kívánja meg.

A múlt jövőképei

Arctalanul

Mikor a körülötte
pompázó virágokat
észrevenni képtelen
párzó lepke levegő
után kapkod, potroha
több a sziromszépségű
szárnyainál. Hasonlít
az emberre? Így? Talán.

Aranykorok áldozata

A legtökéletesebb
látványra vágyó szemek
nyomasztó terhétől és
a saját súlyától már
megszabadulva semmit
sem vár, csak porlad ezer
évek háborúiban
összetört békeoltár.

A Kükládok valamelyikén

Már az erdőirtások
nyomai sem láthatók,
nincsenek a föld fölött
megfulladó, napfényre
kifordult gyökerek. Csak
apró kavicsok. De nem
tudni, hegymorzsák vagy egy
kalózkút dararabjai.

Magammal vinném...

Fintorgó, füledt Párizs
után a vendégbarát,
bár sokszor országokat
váltó város, Metz. Verlaine
hazaszeretetének
próbája. Szeszfűszeres
költőszavakat inkább,
mint kocsmapolitikát.

Belefáradva önmagamba

Véletlenek sorára
gondolhatnék, amikor
balszerencsém van. Ez jó
életfelfogás. Mégse
ment meg apátiától,
ha szembetalálkozom
a hasonmásaimmal.
Lennék csak ember, nem szent.

Tavaszi tisztáson

Szinte érzem, ahogy nő
alattam a fű. Hanyatt
fekszem, és lombárnyékban,
ruháim védelmében
a talaj felkínálta
ingerekre koncentrálni
minden porcikám. Nekem,
most, nem áll meg az idő.

Uralkodóportrék

Mint szent holdkóros
mindig nyitott szemmel jár
az országában.

*

Népfelséget is
keresve utcán talált
pénzért hajol le.

*

Fix mókuserék
bársonyszékébe ülő
matinébohóc.

*

Adóssággyűjtő
koronás garasherceg
mostohaapja.

*

Nyomorlakomán
honfivért kíván borban
fürdő lány helyett.

À la carte

Előételnek
tűnő gyilkosgalóca
ment meg hízástól.

*

Bárárfarháton
gazdagodó kasszírőről
szűzpecsenyéi.

*

Muszájból drága
zsizsikés lisztből készült
bakalinzerek.

*

Ízlelőbimbót
frankofon konyha sem tesz
nagy nyelvzsénivé.

*

Jóllakottan is
éhezem irodalmi
ínyencfalatra.

Színpadok nagyasszonya, tisztaszobás rejtekhelyén

Belsőudvari
fényt vár sikátorhomályt
látó nap helyett.

*

Szószónyegein
még mások árnyéka se
hagyhat nyomokat.

*

Egérmentés pléd
unja vénhedt macskája
tömpe karmait.

*

Ajtót nem vág rá
mellékszereplőknek hitt
bejárónőkre.

*

Félelmeivel
együtt alszik el riadt
lelkét nyugtatva.

Valami értelmét keresve

Keresztülnézni
rajta, akár egy
epizódszerep
elviselőjén,
a bezárt ablak
üvegtábláján,
és észrevenni,
vaksötét szobát
meghódítani
képtelen, égbe
emelt csillagot.

Jelentéktelenségből jelentéktelenségbe

Homokbucka belsejében
lenni, várva a jótékony
szélre, ami megmozdítja
a legfelső, majd idővel
az alattuk lappangó szent
szemek rétegeit, hogy csak
pillanatokra, de mégis
felkínálhassa önmagát
egy hazug metaforaként
a napnak, és visszaverje
névtelenül, hozzá, a fényt.

Folyótükör fölött

Továbbsiklik,
mint vízen egy
levélcsónak –

Nem látom, csík
sem hull a hegy
felől, árnyak

fekszenek rá
a habokra,
a nap újra
mért mutatná,

mennyi fény kell,
mikor úgyse,
ha magam se
ismerem fel.

Vasárnapi falucsendben

Tolvaj körmű kéz
kapar jégvirágon rést
kintrekedt napnak.

*

Gyerek tavasztól
kér zöld lombot kopárnak
rajzolt fájára.

*

Még el sem készült
fészek várja madarak
tojásláz testét.

*

Unalom játszik
fizetés előtt üres
borosüveggel.

*

Sötét éjszaka
követeli árnyékom
a testem helyett.

Gazdátlan kert

Ingatlanügynök
cipőjére tapadt rög
helyén kis kráter.

*

Festetlen üres
szék hellyel kínál letört
díszbokorágat.

*

Lomb takarja el
szélhalott szirmok nyomát
gyümölcshullásig.

*

Éhenmaradó
egér iszkol kiürült
nyárikomfortból.

*

Holnaptól eső
mos olvashatatlanra
olcsó névtáblát.

Anglikán pap testvéremnek

Csak Isten előtt,
föltámadt fiam,

valószínű, még
többen lehetnek
az emberek, mint
a csillagok, bár

meggyőző érvek
erre nincsenek,
ha mégsem igaz,
amit gondolok

botor bölcsesség
híján, a képek
szememben és kint
a kész homokvár

rászedhetnének
bárkit, és jelek
szerint te vagy az,
akit láthatok,

föltámadt fiam,
az ablak előtt.

Sursum corda (?)

– *A harmadik sztrók után.*

Szív.
Egyedül
a halálom
mégse játszd el.

Ne röppenj már
olyan magasba,
talán kalitka
legyél, elvár

nyitott mellkas,
akár a dupla
cihám, ha bújna
belé réz, vas

garas bankó
helyett, mihaszna
reményt lehúzna
a súly, álló

hetet sem kap
hitünk, magunkra
hagy álmainkba
hanyatló nap,

de sűrű vér
elaltat újra,
maradsz velem, ma,
te szent hóhér,

mégse játszd el
a halálom
egyedül,
szív.

Rákopciós amputálásról

– *Hat lányomnak, három fiamnak.*

Műtőbe hívnának. Menjek?
Várok a soromra. Csend van.

Még egy utolsót botlani
a hitvány gáncskarakterek
legalsó végtagjaiban?

Más távlati célt, már ami
engem illet, kitűzhetek
persze, csak vegyem komolyan

az életet, mint éteri
ajándékot, mikor gyerek
totyog, s néha földre zuhan.

Én higgadtan elfogadnám
a bukácsolást, de csonka
lábat szennyes rosszindulat

hoggy rúgna ki lelki bálvány,
a test alól. Hős nyomába
nem léphetek, és talpamat

gyávák erénye, megingás
szülte megfutamodás ma
sem óvja. A múlt elfogad.

Várok a soromra. Csend van.
Műtőbe hívnának. Menjek?

Kibontakozva férjkarodból az onkológián

Ha megcsalsz,
melyikőnk hazudjon?
Az ősz. Eljött értem is.
A csókod már nem hisz.
Lehetnék Briszéisz,
és megigazulhatna
bennem a valóság.
Lehetnék Briszéisz,
és rák rabjává tenne
majd az, aki átvág.
Lehetnék Briszéisz,
és látnám, bimbót érne
láng, szerelemország.
Lehetnék Briszéisz,
szűz szike alatt alma
húsa. Te? Kopár ág.
Levélnél messzebb visz
az ősz. Eljött. Érted is.
Melyikőnk hazudjon?
Ha megcsalsz.

Parkosított kórház eresze alá húzódva

Föltámadt szélben

már nem téveszt meg,
nem vezet félre
az élet,

fán megbújt féreg
lepkelelkébe
keringet

hosszú őszt, billeg
szárny helyett pille
önérzet,

csak bénult kéreg,
nem levél teste
beszélget

föltámadt szélben.

Nélkülem sétálsz a Szigeten

– *Özvegyemnek?*

Nem a szavak. Esők –
Kihajlik a hang a fából
még a leggyengébb szélben is –
Ha nincs, ami összeláncol
bármivel, már eltűnsz hamis
időben, elér akárhol
lángoló nap, tél szirma, friss
fehér pihe olvad, iszkol
nyár, megint, aztán ősz, adys,
csak az avar örök.

Két lábbal a földön

Dies irae

Nincs a helyén minden. A biztos pont
a telefonfülkém. Abban kelek,
korábban a végítéletnél. Ront
a képen az üres utcák, gyerek

lelkével gondolkodó, tétova
terek sora. Amíg betöltené
az élettelen várost bárhova
letelepedő, gödölyém felé

forduló párdumom, a szalmára
rászokó medvém, addig átkotor
a szél. Észhez térek. Ki. A járdára.
Ott motyogok, kérdezek. Mint annyiszor.

Van más élet is? Nem csak a halál?
Ahol a kozmosz kezén kalapál
a szív, visszhangban vergődő jelet,
szent ritmus vesz magához, úgy szeret,

rettegés becéz, az önuralom
rejt az ég tükrébe, távolodom,
lényegtől lényegtelenig, a fül,
a szem felesleges, ami belül

érik, a hang se kell, a nyugalom
fölfoghatatlan, szétfoszladozom,
semmi fénykőd leszek a sötétség
határán, libbenő fátyol, és még

észre sem vesz, túlnéz rajtam angyal,
ördög, ha majd közelít a hajnal,
többre vágnak, állnak egy kirakat
előtt, várják, hogy az üvegfalat

lángoló pallossá tegye a nap,
szép, alignéhány profán pillanat,
aztán az embertestű próbababákból
énhelyettem párat megváltanak.

Fagyöngyönérzet

télen tetszhalott
törzsnek ágnak hazudik
helyettem tavasz

*

életszomj ment fel
minden lustán keringő
nedvből kortyolót

*

hűségem és nem
gyilkos indaujjam ér
megnyílt kéreghez

*

örökzöld színem
parazita szépségét
csodálja nap hold

*

hamar szikkadó
rügyek emléke ott él
a bogyóimban

*

megfojtott fáim
szégyellnivaló testét
én öltöztetem

Hangyakirálymese birodalomról, alattvalókról

Zöld az ég felettem,
zöld a tüske fűszál
mind, kinő belőlük
szép ölesfa erdő –

Népem is szeretné
látni, fényporából
hoz nekem vak ékszer,
rét homályezüstjét –

Kincseim között majd
harmat őrzi álmom,
gyöngytükörrel ébreszt
nárciszarcot, engem –

Itt keres szerelmet
félve meztelenszín
lengé lepke, és kér,
óvjam én a bűntől –

Híre meg se fordul
más fülében, úgy hull
térdre már előttem,
hogyan temetni kell, őt –

Szolgahadra bízom,
túlvilágra vinné
jó halottam, egy tort
üljön érte, csendesen –

Csápcseléd a diszkrét
gesztusért, ha éhes,
mért ne kapna, kínos
múltfalatjutalmat –

Füzérnovella

*– Minden tetűkirály
trónbeszébéde alatt
felolvasott mondat:
„Ha a szobanővény
sorsa sokkal rosszabb,
mit akar az agyag?”*

A leeső cserép a levegőben ép,
de potyautasok seregei, piszok,
vadidegen erők lesegetik örök
helyüket a szagos leveleken, okos,
a puha menedék, ahogy a lepedék,
a reve, betakar, ez igazi, fanyar
mese, petevilág belezi ki virág
bibemadarait, mire kipörög itt
a hit, a zuhanás, az elemi hatás
eleven idejét viszi bele a lét
köreibe, lezúg vacak anyag a cűg
kezei közül, üt a talaj, a tetűt
meg a könyörület, a humuszövezet
is öleli, talál valamit a halál
minutuma után, majolika, csupán
lom, a neve szilánk, szemedet a falánk
satu kuka felé tereli, egeké
te leszel, a dirib darab eredetibb
szeretete lejut a bitumenes út
emeletek alatt nyomiba ragadt
pocsolyaalakok terepeihez, ok
vagy okozati lánc, a genezise tánc,
a finise a vég, a fele is elég,
minek ide remény, a szemetedény
jön, amiben a fény fekete televény
csak, ahol a növény becsülete, erény
fogy, a bioszobák genetikasumák
tere a haladék övezete, a kék

telehumanizált nyugalom, izolált,
kerubokig emelt pietaima, nyelt
aeronihil űr süreje sohase tűr
meg Ikaroszokat, a kinetika hat,
regulaakarat követel igazat,
ha idealizált ige kanonizált
materialitás, a közege Tamás
realitása, más lehet-e a tudás,
a tömeg, a nehéz, mire lefele néz,
egyedüli merész a parazita, kész
csoda, ahogy elül a vihar, odaül
a rügyeiben új lepepihe lebuj
gyökereihez, ó, sziket aranyozó
türelemeledel, lapuszita lepel
egyedeihez, él, botanikafedél
a hona, legyen az kapaszapora gaz,
koratavaszi gyom, hasahusi szírom
felületein áll, biza hazatalál,
micsoda diadal, ural a fiatal,
az öreg, a cseles, a szeles, ideges,
no, keresi megint, hol a pokoli szint,
a kiszípolyozás szakaszaiba láss
bele, nemesedő szelek öröme, tő
tunya, lapos agyak teteme, fíkanyak
leminimalizál szöveteket, a nyál,
a ragacsürülék szübarita, pocsek
ikon, a rohadás iszonya, a kaszás
a rovar egyedül, hisz ahova kerül,
öl, a dies irae követei elé
löki az elalélt falatot, ami célt
lel, az a temető, pucol a kinövő,
üde, soros utód telepeire, ródd
le a kegyeleted, de mire leteszed
a kicsi koszorúd, a sisere, ne tudd
meg, odadöcörög, szodomazoa dög,
nosza odasunyít a szerepe szerint
fölös araszidény, etikacsicsa lény

fonataira, azt is eszi a malaszt
pimasza, mi marad, amikor a szabad,
a lecsupaszoló csulakulatahó
zsigereli a föld javait, ami zöld,
csupa vitalitás, amire a rakás
zabamasina tér, ahogyan a facér
zsebes, az egekig mutogat, *mert amíg
vár, kap feloldozást, sohase csinál mást,
kihasználva a lét, a teremtés eme felét,
amiben bármikor arra kerül a sor,
hogy a gondviselés magára hagy akárkit, és
akármit, gondold el, Isten pillanatokért felel,
a levegőben ép a leeső cserép.*

Bűntudat nélkül

Már nem emlékszem, a düh vagy a huzat
szülte meg a szilánkokat, de mindet
összesöprögetni hosszú ideig
tartott, én mégsem számítottam arra,

az iparos ennél is jobban büntet,
olyan üveget metszett a keretbe,
ami tükröt játszik velem. A tőlem
elmenők után hiába nézek, csak

magamat látom, megelégedettség
nárciszvonásai köszönnek vissza
rám, a pupilláim felismerhetik
élettelen alakban ikerpárjuk.

Ha öregszem, kinyitom az ablakot,
négy múltó évszak fája jut nekem. Szép.
Talán a teremtés valahogy több, mint
egyetlen megtestesült istenképmás.

N. N.

– *Sohase menekül
holmi jelentéktelenségbe
két gyakorlás közötti
szieszta idején sem.
Inkább mély átéléssel
interpretálja bárkinek
egy cselédszabadnap
felüdülést adó kadenciáit.*

Nem ő
a zongoraművésznő,
hol Agyduett betűzve
ponyvaszós, de jó neki,
ha képregény derűje
rásugárzik, és viszi
analfabéta szóra
érdemes mesékbe, hopp,
repülne egy cukorka
közbe szájba, izgalopp,
a konyhakőn rohanni
vissza, nass a szemnek, és
lapozni új arasznyi
szcéná várja, észszelés
idolba vet bizalmat,
annyiszor, ki tudja hány
esetben, úgy, amúgy hat
mano destra, pénzhiány
se másra, bár élélne
itt a híres asszonya
helyett, helyén, cserébe
zenélni is tanulna.
Igaz, van ismeretlen
hang a fülben, eldugott
pohár tagadja, mélyen,

magzat arca várja ott,
keresztelőt szeretne, törni
kéne kis szilánkra már
üvegvyont, kiötli,
hátha vőlegényre vár
a zongoraművész nő.
Meg ő.

Letagadható?

Közönségesnek lenni.
Az kéne. Mintha élő
dróthoz érnék, amiben
éppenséggel majdhogynem
akkora feszültség van,
mint bennem, és jobbhíján
szűkebb környezetemre
kihatóan kisütném
az álszentek füléből
a közérthetőséget
megtestesítő szavak
hordáit –

Közönségesnek lenni.
Az kéne. Mintha élő
pöröly kezemre ütne,
szimplán megfogalmazva,
így: emberre, aztán a
sokszor beszélő szerszám
rabszolgája, nűánsznyai
figyelemre képtelen,
elszabadult mozdulat
ösztönözne őszintébb
önkifejezésre szűz
fájdalmat –

Közönségesnek lenni.
Az kéne. Mintha élő
folyó partsekély vize
fölé hajolnék. Ami
igaz is. A hullámok
himbálta ürességet
látom, lombkoronától
megfosztott sivárkirály

fák sem őriznek engem,
üvöltök, mert nem néz rám
vissza más, csak én magam.
Létsemmi –

Emberről nem, csak jellemtársat keresve?

Amikor
Narkisszosz,
mint korunk
ikonja,
megunva
önmagát,
dühében
lehunyt, vak
szemekkel
a saját,
bár másnak
látható
tükrébe
csap, arca
eltorzul,
fájdalmat
érez az
ütéstől,
igen, de
egyedül
csak ő, és
a víz nem.

Naplóbejegyzések, talán

Foltozni kéne
a jelentéstartalmakat?
Fordítsa már ki
szavaim pár esszészabó.

*

Nem fogsz beszédbe,
te, nemes csend? Hang fojtogat?
Most lenne bármi?
Neszez, és hull, csak hull a hó.

*

Bámulsz. Szelídre.
Puha cérnád olló alatt
sem kérdi, mennyi
ideig lesz még vágható.

Keresztény dialektikák

Az első éjszaka a kiűzetés után

Te kérdezed?
Hol van Ádám?

Köthetne alkut,
a saját jellemével.
Hívnák. Hová bújt?
Sehová sem tudott. Jel.

Még annak érzik.
Beccapott nő követné,
bármerre, fénycsík
ragyog át rajta, holdé.

Árgus szemekkel
lesik, és életéről
angyal ha nyelvel
az Atyának, talán öl.

Békén ki hagyná?
Piti bűn, test, remélt szép
tenné arannyá,
de az árnyékon átlép.

Pár évtized kincs,
kevesebb, mint a kígyó
profitja. Más nincs.
Csak a szűz vére forró.

Hol van Éva?
Te kérdezed?

...in unum...

– *Esküvő után tavasszal?*

Földbőr. Pihés fű.
Falak. Vakolat.
Érchold harangok.
Szél halkul el. Csók.
A fátylak alatt
szem. Tisztafényű.

*

– *A nyár, a nyár elillan?*

(És.) Minden ember
magára marad
más életével.
(Csend.) Hangra térdel.
Imája szabad,
fülnéma, éber.

*

– *Ahol nem keresnének?*

Két mozdulatlan
pad. Ébredező
márványszobornál.
Itt, ott ökörnyál.
A pók odaszó
hozzájuk. Ősz van.

*

– *Hogy a tél is megtalálja?*

Évszakszerényen
megélt napokat
kell hátrahagynom.
Istent elég nyom
vezetheti. Hat,
hét lábnyi mélyen.

A lassan kiürülő paradicsom

Te is érzed az őszt?

A lét magány?
Az ölelkező virágok,
ahogy átkarolja árok
a szint silány

levelükben és tövisek
veszik körül
a legbelül
remegő magot, kevesek

a félelem
kezeit legyőzni a hit
erejével. Adj valamit
nekik. Ha nem,

a szemed letépi mindet,
viszed falak
közé, de csak
napokig. Ne légy a kezdet.

Úgyis érzik az őszt.

Faggyúcsepp egy óntartóban október hatodikára virradó éjszaka

Mire számítana?
Mint örökkévaló
jelentéktelenség,
hogyméltó akar, ma,
gyertyaszem emberért,
bebizonyítja még,
megcsillanhat rajta
lámpafény, a kandalló
fényvilágához
nemesebb gesztusa.

**Te, nekem ismeretlen hazatelepülő pap,
látva a temetést, januárban**

lehetsz magyarderű,
de honderű, ha hontalan
szavak világa épp
kilencvenévesen
talál a szádra, szép
a nyelved, és milyen
hibátlanul dadog
fölötte egy harang,
felejtethető dolog
a szív beszéde, pang,
amíg a szél körül
lecsendesedve ring
kicsinyke jég, örül,
simulna rád, karing
a hó, fehér idő,
csak ünnep az, mikor
a télbe visszajő
közénk maréknyi por,
miből kinőne, biztosan,
tavaszra, zsenge fű.

Protoexegézis?

Hogy a szeretet felemás,
jelekből úgysem érzi a jég.
Marad a fiam simogató keze. Más,
ha lehámozzuk a fényt a csillagokról,
jóval közelebb kerül hozzánk az élet
idáig megfejthetetlen titka, képlet
nélkül is vehet az ész annyit a porból,
amennyi szükséges lenne a teremtés
homokórájába, figyelmeztetésként,
mert gyóntat az idő, meg semmi se történt
ösztönző rásegítés híján, szerencsés
tehát a kihűlő égitesteket bent
látni, tudni az alápergő anyagban,
annál inkább, mivel az megfoghatatlan,
és bezárva, a térbe, a létező, szent
múltba, nem képesek kielégíteni többé
a hóember szemgödréből a szenet. A földé
marad a fiam simogató keze? Más
jelekből úgysem érzi a jég,
hogyan a szeretet felemás.

Kegyvesztett kerub

Élhetek én
a múltban,
és megőrzök-e
mindent,
amit valaha
tudtam?

Elhagy a fény,
kilobban.
Szél halálkeze
tart fent
magasban. Az a
szárnyam?

Valamelyik szent a bukás halhatatlanságáról

Itt van a mélye a mind magasabb
égnek, ahol csak a szárnyaimat
kellene már felajánlani más
lelkierőt keresőnek, akit
majd zuhanás anyanyelve tanít
meg felülvölteni, míg a süket
föld beleképzei porszemeit
pillanatokra a sárba ragadt
tollak ölébe, repülhet a rög
újra, az emberi nyom, ha a szél
úgyse emelheti angyalokig.

Jézus jöhetne felém a tengeren?

Legyen olyan minden, mintha őrizné
a hite az embert, képzelethű kéz
takarná el a csillagokat, kissé
zavartan, hogy az arany helyett bronz, réz

ragadjon tolvaj ujjaihoz, mégis
beteljesítve példát, sosem tudják
a készületlenek, melyik álom, kis
jel hozhatja meg az egyre várt órát,

tanúságát annak, a teremtésnél
van több, mi eltörölne halált, törvényt
csalódottakra hagyna, az árnyék fél,
a köd bátorsága remegő holdként

vezetne gyávát, a lélek átjárná
a fagyos éjszakákat, a hangtestű
lehelet figyelmeztetne angyallá,
lebegő párakká vált szelídnyelvű

apostolokat, a csend közelségét
érezzék, a hullámok beszédéből
annyit halljanak meg, úgy se válnak szét
a világ súlya alatt, ha túlbömböl

majd vihar segítségért üvöltőket,
vagy megölt szélhez rogyó vitorlákkal
együtt könyörgő bárkára csóvát vet
láng nap, hátha elmerülne, mint rák, hal,

szégyenmélyre, de nem, a valóság túl
nagy terhét a tapasztalat átvenné
a csodától, és valaki már indul
habösvényeken, mikor kövek mellé

megbotlani kész láb igazít parton
lépést, belezavarodik ész nélkül
számolgatott gyalogsorsba, hálót fon
pikkelpénzért a hamisadó, végül

villanó császárprofil csalódását
érezni rajta, arra elég, hátat
fordíthat szervilis habitusnak, lát
a kelleténél többet gyomor, bízhat

az éhség ára, mérlegre tett vakság
ingatta, imbolygatta jövőképek
után a mindennapi kenyér oly tág,
örök horizontjára merészkednek

inkább a pupillák, egyedül van most
az, aki otthont ad az igazságnak
a saját hasonmásában is, biztost,
bizonytalant arctükörre testálnak

a szurokezüst csillámok, elvesznek
a kontúrok, a kivehetetlenből
aligha áll össze séma, Istennek
tetsző tiszta forma, csak olyan vesz föl

teljes alakot, aki a talpával
ír önön ragyogására megváltó
ígét, úszó káprázatkeresztfával
halad, követi, bár arra még nincs szó.

Amen

Gyógyíts meg.
Lépj hozzám.
Még a kereszt előtt.

Lépj hozzám. Azt érzékelem.
Leszegett fejem, lábnyomokat kutató
tekintetem kevés a távolságtartó
tisztelőhez. Hódolni sem

lennék jó fölépíthető
tested templomában, halálról élő szó
helyett képmásod példabeszéde, a hó
törvényűzte színe, kő

némaságával is elég
bizonyíték. Egy tanú. Csordultig tele
kelyhem úgy hozza el az ég

üzenetét az Embernek, a lepra nem
undorkényszer ősbélyege,
hanem privilégium, könnyű tövisjelem,

még a kereszt előtt.
Lépj hozzám.
Gyógyíts meg.

Sunt lacrimae rerum

Ki vagyok? Aki már
az ember kezében
ismer magára,
a visszafogadhatatlan
harminc ezüst?

*

Csak a hold? Ragyogás
után ráharaphat
vámos, fogára
figyelne hamis tömeg? Vért,
mást nem becsül?

Két úr szolgája lennék?

Mindig, mielőtt Húsvét lesz,
amikor a tavasz vak,
a bárányokat végighajtják
a kizsigerelt földeken.

Salakjuk szétteríthetem,
nyesedék bőrsallangon vargák,
csengőn lánykák osztoznak.
(Bérlő, mészáros új kést vesz.)

Keresztednél álló tanúságtevő vagyok?

Melyik sebedet
nyitom fel újra
egy perccel közelebb
a halálodhoz?

A test mi lehet?
Talán lehunyva
tartott szem, kicsi zseb,
mit a pénz foltoz?

De mennyi a bér?
Miért követne
ember lámpásokat,

ha lelke a tér?
Mi fénylik égve?
Kéz. Lándzsán markolat.

Tapasztalatmetafizika

Elfogadva
lelket,
tövistesthez
ér
a bőr kése,
és
akár érez,
él,
az őszinte
ég
szerint, sebhez
én
viszek vért, de
lelket
elfogadva.

Ketten, bűnte(t)lenül

Tépek a tövisből,
vázába rakom,
ha szép, ártatlanabb legyen.

Vér liliomág föld
nélkül, bizalom.
Imádkozhat velem, igen.

Olcsó műanyagfeszület, Kínából

Harminc ez is,
csak nem ezüst,
hanem jüan.
Júdához nem
sok köze van.

Vencel király (örök)fogadalma?

Vak folyó,
néma szent
gyóntató,
meg se ment

bennetek
múlt idő –
Híd leszek
majd, jövő,

hogy ti még
éljetelek –
Kép, szobor –

És az ég
vár, szemek
partja, por –

A gyóntatószékből kizárt Istenhez

– Az őszinteségről?

Bekucorogna testméretre
tágított helyére életem
csendje, csak légy néma, távoli –

Sohase válaszolj, egyszer se,
kérdésekre, lelki gyöttelelem
már ne kínozzon, ha emberi –

A szeretet jogán rajtam Te
kéred számon azt, amit nekem
kéne másnak megbocsátani –

Gyónásiniciálé

Feloldozás után
a számból
csak magam elé
kihulló szó
lesz az én igazam.

Még nem karthauziként, a hajnalt várva

Véreim, szavak,
mondatokba gyűjt,
féltve bennetek,
tőletek sosem
fulladó tüdő –

Hangmagány után
számba oxigént
hozzatok megint –

Elmotyorgok egy
mécsvilág imát
önmagamnak, én –

Senki sincs velem,
tisztá istenérv
hagyta úr leszek,
csend az éjszakák
szent fülében is –

Unisono

A beszéd is lehet szép,
a mozdulatlanságomban,
mikor érzem, elém lép
a megváltott hang. Rá vártam.

A káromkodó fuldoklóért?

– *M. J. olvasómnak
a segítségre szoruló
dialektikáról.*

Lélekvíz.
Szent szájban
félthet még
téged csend
légszomját
rejtő hang –

Ha nincs halál, szükségtelen a lélek?

*– Halász, miért van
pseudodialektika?*

A halál még
nem fulladt meg
soha, mindig
megmentette

az emberben
ott lebegő
létsúlytalan,
könnyű lélek –

Az enyészet
előtt szépség
szolgájaként

gúnyolódó
ész terhétől
a test süllyed –

Magány és Gondviselés egy nekem ismeretlen halottért felajánlott gyászmisén

Mi volt ma? Velem
nem történt semmi.

De
láttam sírni egy
papot, kezében
a súlytalanul
megfoghatatlan
Isten testével.

De
aztán csend, semmi.
Ki *él* ma velem?

Már megkísérthetetlen gyógyíthatatlanok apóriája

Van-e belső lényeg,
vagy *minden* lényegtelen
egyformán lényeges,

amit egy test él meg
vétlen szentként, ennyiben
tévút *minden* helyes?

Lelkésznőperspektíva Ezekielporlódon

*– Egy papcsaládból való feleség
szolgálat előtti, hajnali fohásza.*

Esetleg márványtáblát kapnék.
Talán lesz értelme,
halál után,
példaként, mert

csak áldás vár halottra,
mikor Isten és a csont
egy-(s)-mással találkozik,

halandó testem újra
leemelne földi hont
lelkéről, lovaskocsik

lucernás fűvilága
amíg óvna, meg se ront
porból gyúrt nyom, (az ember?), úgy hiszik,

beballagnék falumba,
a kerékezüstbe font
holdfényszálak elviszik

a hírt, jóccakátra
jutok otthonomba, pont
egy kísértet, él, (szült) a szik,

remélhet más is, itt a
csodakánaán, ikont,
arcot kap nevem, lesik

példaként, mert
halál után
talán lesz értelme.
Esetleg márványtáblát kapnék.

Ima az árnyékomért

Új nevet kérjek az angyalomnak?
Úgy is, mikor már erőtlen, fogy
a nap? Fűszálpihék a tollak?
A por se emeli föl máshogy

a földet, csak ha Ikaroszra
gondol, mélyet merít a semmi
szélből, és könnyűnek találva,
az ég mérlegét érzi remegni

maga alatt. Hagynám, elszuhoghat,
akár a gyerekruha, testben
a lélek. (Legyen magyarázat

a magányra.) Fény hív? Az illat.
Park. Alkony. A kivehetetlen
kontúr adta lény, az én: alázat.

Elégtétel

*– A feloldozásról, egy
megbotlott hívőre is
gondolva. Még.*

Megvénülve, *saját*
szégyene elől majd
égbe kíváncozva,
másokkal osztozhat
a felhőkgyűjtötte,
jégtisztaságú víz
örök életében –

mígnem fordul a föld –

hogyan tehetetlenül
napfényjárta eső
legyen, illanó csepp,
úgy nem prédikálja
ki őt soha senki,
és kihullik papok
emlékezetéből –

Az önfeltárulkozás védtelenné tesz?

ha
nem
beszélek
magamról
nem
ha
akkor
én
még
rejthetem
csend mögé
még
én
akkor
saját
személyiségem
talán
lehet
személyiségem
saját
akkor
másnak
semmi sem
jut az enyémből
csak a halott szó
semmi sem
másnak

Konvertitaelégiák

Ajándék tanulságpillanat

– Apostolnak nem szegődött édesapához.

Minden perc egyforma
neked? Tétlen a sors? Hát
öröm jut? Már melyik?
Kifogni még: csak, csak.
Folyómederben vak
szerencse hálónak
hoz annyit, édes víz
le mosna rólad tíz
csapást, ha megbíz
olyasmivel holdfény
ezüstje, másokkal
hiteds el azt, van hal
beteljesült eszmény
helyett valóságot
mutatni, megváltott
szem életet lát ott,
ahol te sem várnád,
a lét, ahogy küzd nád
mögött, a vidrák rád
se néznek, úgy marják
a húst a szálkákról,
erőre kap, habzsol
szülő, hagy is, várják
az aprószentjeik
a zsákmány maradékát.
Minden száj egyforma.

Visszatarthatatlan zárándoknak

Próbálj meg a múlt nélkül a belső
hang gyermeke, szent lenni, füledben
tisztult ige, csend várja a lábad
megszülte neszek százait, és új
nyomhoz keres embert a helyetted
moccanni, elindulni tudó út,
hogyan felvegye árnyékok, a napfény
őszinte jelét, hordja keresztként.

Életkép

Mint a magamét.
Csak nézném.

Árnyékfoltos rét.
Pár másodpercig
éjt, nappalt játszik
minden hangyának.

Szép országukban
fűmezsgyét snájdig
strázsák őriznek,
és kérik, várják,

míg jó tücsköknek
nem lesz váratlan
jéggyantás tél. Gyík
vagy légy testét

őrizném,
mint a magamét?

Útban hollók vagy énekesmadarak csőréhez

Mire egy hernyó
fölréne
a Taigetoszra,

puha csillaghó
tenyérbe
lapulna, súlya

nyomait síró
gyerekre
cserélik. Árva

csak a pillangó
meséje,
a báb maradna.

Intimitás

A bukó nap már a plafont
keresi az ujjaival,
megtanul simogatni fal
homályos ruhafoltjai
fölött a fehér, meztelen,
esküvői fényképekkel
szemérmesen el nem takart
vakolatbőrön. És aztán
elveszti szemszűz aranyát.

Archetípus

Lepattog a félelem zománca
megjuhászkodásra kész lélekről –
veszélyt szimatol remegve puska
istenének áldozó vad, gőzöl

tüdőmeleg orrlyukában őszre
önmagát eláruló élet, hús
szagát avar úgyse rejti már, de
még a fák az ágakkal mágus

szemfényvesztő mozdulatlanságától
tanulva hagyják, hogy hetekig
hozzájuk szürküljön észrevétlen

a kapitális trófea, erő
és a túlélési képességek
agancsa. A téli vadászatig.

Észrevétel?

Ma? Bárkire rákényszeríthetik
a választás jogát, de azért, hogy
döntésképtelennek kiáltsák ki,
és tereljék pokolpusztákon át?

Feloldozva ellenségeim

Kilengésektől megmentett
mérlegem hamis önsúlya
már elég lesz a könnyűnek
találtatott igazságok
hitelesítéséhez is,

álszent megingások nélkül
megvallom, hogy feláldoznám
a valóság oltárán azt,
amit az életbe vetett
hit kínál illúzióként.

Négysoros

A szavaidban
számomra is az
a tökéletes,
hogy felejthetők.

Egy nőről

Annyira törékeny, bárki
megközelíthetné hím test
önmagába szelídülő
fölsényével, félelmeik
rabjaként másokat lelkük
alá gyűrni sose tudók
életképtelenégével.
Vagy mégsem? Ha csak áttetsző
fénypor, az elérhetetlen
holdudvar? Szemnek Szeléné?

Sziámi csend

Szikkadó patakmeder
fölé hajolnék inni.
A fulladáshoz kevés
víz még visszaadhatna
szemeimnek valamit
tompuló csillogásból,
míg néhány pillanatig
egymásra vár az arcom
és a hasonmása. De
összeérnek, ahogy száj
tapad szájra, már sosem
lehetnek tökéletes
ikerpár. Az egyikük
szomja életteleenné
teszi a társát. Némán.

Minden céltól egyformán messze

Ha a földút
továbbviszi a széleit,

de az árkok
nem engedik előre még

lepihented
cipőnyomait, ülnek ott

valahányan,
szemükben akaratszegény

nevek és fény,
amíg kutakodó napot

keres árnyék,
tekintetüket őrzi fű.

Divina natura

Valóban, a szélről
feltételezhetjük
azt a bölcsességet,
hogy pupilláinkkal
kiválasztott sziklánk
árnyékát most még nem
akarja akárcsak
néhány pillanatra
fölemelni, aztán
továbbszédíteni
a nap karjaiba,
de megpróbálhatja
addig simogatni
a kikezddhetetlen
keménységű követ,
mikor már az ember
emlékezete sem
hisz a múlt szemének.
Eltűnik egy kép. Jó
így. Az igazsághoz
nekem ennyi elég.

Kiszolgáltatottak

Van, akinek nem jut más,
mint a kötelezően
előírt megbocsátás –

*

Lekezelik, hogy finnyás
koldus. Aranyesőben
a sár is kincs, ha nincs más –

Areopagita Dénes kozmoszképe

Csillagok éjszakáink puha
pázsitszőnyegén, fölterített
végtelen mezőn, ahol az ég
szentjánosbogarak lesznek
és a szemünk helyett ragyognak
még akkor is, ha nincs bennük hit.

Szentfeleség hold

Lenyűgözve szépségétől,
te melyik arcát akarod
látni? Csak azt, amelyikkel
éjszakáról éjszakára
leleplezi a megcsalt szem
tudatlanságát és fényért
bármire képes tejfehér,
vértelen profilja mögé
rejtett örök sóvárgását?
Vagy azt is, amelyiket nap
sem érhet el a csábító
csóksugaraival? Éva
két istenképmást kapott? Nem.
Tündöklő fátylú menyasszony
minden férfipupillában,
aki örökre elrejti
porló föld felé fordulva
özvegyek élő portréját.

Holnap

Tévelygő embert?
Mankót kívánót.

Odaszürkülve
a megszokásból
követett, sánta
példaképekhez.

Kire röptetne
került utakról
tunya port szél, ha
meg se környékez

mankót kívánót?
Tévelygő embert.

A lét optikája

Előttem éjfeketére
összekormozott, őszinte
arcokat elrejtő tükör.

Vigaszként motyogom, talán
magamra ismerhetek, ha
félelem nélkül keresem,

de meg is találom benne
két bogár szemem. Töröljem
le az ezüst foncsorfelszínt?

Letisztogassam, hogy még ma
nekem adják visszfényhazug
ikerpárjaik? Inkább ne.

Mert így észrevehetetlen
lesz majd rajta egy bármikor
rátévedő rusnyasötét

rovar, ami befogadó
és eltüntető tereket
kívánna magának. Én is.

Elengedve egymást

Semmit? Senkitől?

Sokáig vártunk
a feledésre,
és hogy múlassuk
az üres időt,

vetetlen ágyunk
nap erejére
bíztuk, fényfattyúk
szabadon a nőt,

a férfit, testünk
játszották nekünk
mit sem törődve

azzal, helyükbe
képzelnénk magunk,
ha már nem várunk

semmit, senkitől.

Anyaság

Kidadozhatnám
én is magamból
azt, nászéjszakánk
után, mint régen,
megint felkelek,
akár a nap, de
még olyan sűrű
az oldalamon
fekvő sötétség,
ami most bárkit
bizonytalanná
tenne, a tested,
maradok. Érzem,
kiszolgáltatott
vagyok, más terhét,
a titkait kell
agy és szív alatt
hordanom, majd egy
világra soha
sem hozható, várt
magzatként. Mégis
megszülöm Káint.

Tavaszdik

Szeretetből, mert nem kenyér
és nem is kő, minek dobnál
meg vele, gömbölyítgeted,
inkább csak odaadnád, de
napmeleget pótolni kész
ujjaid a tökéletes
formát felvenni akaró
hógolyód pizszokszürke kis
lucsokká simogatják, hogy
az érintés mocskát lemosd,
még előre, ha majd kezéd
rátalál az arcomra is.

Angol papszonett

– G. Zs. kutatónak, szeretettel.

Te, megváltott feleségem,
lehetnél a házamon a tető,
vagy inkább csak ép eresz, az eső
elől még talán, de fenyegető
vihar, jégverés, pokoli idő
elől óvni képtelen, fülelő
ködöt hívni kész hely, a remegő,
szerencsétlen embereket, erő
kiszolgáltatottjait, a kelő
napot várni gyenge, menekülő
saját árnyaim sohase leső
szem. És így is annyi kirepülő
fiókának otthona. Temető
a fecskék sarának, üresedő
terek méhe, néma, ahogy a nő,
te, megváltott feleségem.

Végtisztesség, látótávolságra Setúbaltól

Mint pikkelypénz, úgy csillog
majd a szeme?

Aranyhímzésű vitorlák
ernyedtek, szent szépsége
mért is téveszthetne
meg égszínű óceánt, zsák

ezüstöt szór szürke felhő
csábító kincsek, de
mégsem fordul délre
halászbárkánk, nincs legelő,

utolsó hullám, hazugság
terhétől örvénybe
nem szédülhet gyenge
igazság, mit rejtse ország,

világ vak pilláitól szél,
orkán vad vízvére,
némán, megrendülve
fogad hab hálövetőt, él

majd a szeme,
mint pikkelypénz, úgy csillog.

Egy özvegy csodája Piemontban

– *Don Albino Luciani, figyelsz ránk?*

Valaki felhasogatta
kicsi karókra a durva
kezeket is megadásra

kényszerítő keresztet,

könyörületre se várva,
pedig a testre vigyázna,
ahogyan őr csak a sírra

pénteken. Felsegített

a pocsolókba, mocsokba
belebukó kofamustra
paszulyokat. Kitalálta,

mit szeretnék. Az élet

jeleit. Annyi palánta
lobog azért, hogy a dudva
öleli át, hisz a múltja.

Határokon túli dilemmák

Szent, büszke Vazul a magyar?

Ha boldogok a süketek,
mert ők öröklik a hangot,
velük együtt lesz megáldott
az én fülem is, az erek

hamis neszét majd zenévé
gyógyító tér, hogy ne halljam,
mind messzebből hívja lábam
hazátlan út, elterelné

figyelmem sok szósuhogó
szirénszimfónia, észre
se venném, mennyire mohó

bizonyításvággyal csaphat
be dalával hízelegve
idegen eszme. Csend alatt

megbújva lehetek magyar?

A miérték felől közelítve

Elég nehéz megérteni
a héj teremtésben játszó
szerepét, hiszen végszóhoz
nemigen van köze, a hús
mézigagságát a gyümölcs
külső köpenye kétségbe
vonja rögtön a legelső
harapásnál, lehámozzák
az almát, a körtét, rosszabb
a cefreszűz álszentkemény
szilva, az éretlenebbek
példaképe, nos, tehát jobb
az embernek felejtetni
fanyar ízeket, ne már, hogy
a tulajdon életünkbe
kóstoljunk bele, mígnem egy
élősködőféle meggyőző
minket az álláspontjáról
édenkertet illetően,
ha erősen ragaszkodunk
részeg szárnyakon tétován
tovaimbolygó szépséghez,
vigasztalóan giccsgazdag
színkínálathoz, nagyjából
elfogadjuk, a hernyónak
szüksége van valamilyen
védőfalra, ami mögött
józan parazitatestben
lelkileg felkészülhetne
pár napos pillangólétre,
amivel amúgy is bennünk
ajándékozna meg angyal
suhogó pallosa helyett.

Epigrammapótlók

– Báger Gusztáv költőnek, szeretettel.

A kútból fölfelé
víz után nap támad
rá a képszmjától
zavarodott szemre.

*

Testet kapsz hajnaltól
éjszakáig téged
követő árnyékra
visszamosolyogva.

*

Még álarc nélkül sem
ismersz fel közülük
senkit a fűfarsang
zöld forgatagában.

*

Hámozásra érett
gyümölcs életszínű
héjának margóját
kés éle húzza meg.

Elmaradozva, lassan mindentől

I.

Időnyomokat
észre sem véve,
üres tereket
keresek, amiket
a létkalodák nem
zárhatnak magukba.
Hát úgy, hogy csonkoljak,
majd kiegészítsek
akármit. De mit is?
Amúgy azért szeretem
a vágott virágokat
száruknál visszanyesni,
mert eltüntetett gyökér
nekem nem okozhat már
gondot, talajtalanság
bízgat, nincs mitől, kitől
elszakítanom a szép
küllemű, eredeti
környezetükbe soha
se juttatható, fogyó
teremtésjeleket. Csak
annyit *kell* még elérnem
tökéletesnek tűnő
torzók megszületését
a legteljesebb igaz
valósággá téve, ne
legyek túl feltűnően
makulátlan. Bizony. Én.

II.

Városi képektől
megfosztott szemek és
elhanyagolt kertet
éppen eltakaró
rég ház. Azon *kell*
csodálkoznom, minek
maradtak emlékek,
nem az én temetőt
járó lábaimban,
hanem földmorzsákat
örökké őrizve
mások szétporladó
koponyáján belül.

III.

Azt mondják, talán *kell*,
merjek valami lenni.

Édentől északnyugodtabbra

– *Hűséges szeretőimnek.*

Remélt kincsekért
sírablók nem dúlnak fel
börtöntemetőt.

*

Keretből kivett
sapkáslenin helyére
röpima kerül.

*

Félbemaradt ház
sóderkupacán kis kert
friss gízgazokból.

*

Vénlány árnyékban
fénykép őszinteségét
félti a naptól.

*

Combom takaró
búza már nem rejti el
pipacsláng ölem.

*

Kőhegy irigyzöld
színétől szabadul meg
érő szőlőszem.

Háromféleképpen

Megszabadulva az aranyborjútól

Önmagunkért? Bálvány nélkül?
Édenkertünk után?

Hol ér véget az ég?
És hol ér véget a föld?
Hol imbolygat a víz
törtezüst árnyat zöld

falomb színe alatt?
Megbocsátásban elég
a múltunk, szavakat
tűzre vet végül a tűz

parancs? Emberi kéz
mért emel fel csupaszon
tekergő, kicsi, réz

lelket, egy semmihaszon
teremtmenyt? Mire jó
élni kígyót akaró

édenkertünk után?
Önmagunkért. Bálvány nélkül.

Meditatio, contemplatio, cogitatio

Vaktisza zenit? Zuhé? Nekem már mindegy?

Szikkadó harmat se lapul a rét
szebbik, édenkerthez igazodó
oldalán ösvényre kitaposott
fűcsomós portengeren. Ami rossz.
Most esőt vár kút is a faluban.

Tétovázhatnék darabideig
rókavár mellett. Vagy? A koranyár
lepketestű szirmainak üzent
nap kegyét, mint városi idegen,
élvezem. Rámér a sugarait
rég pazarló ég könyöradomány
számba vett, gyógyítani akaró
lángja. Testem tűznyomora kevés
kurta étellel lekenyerezett
ráknak. Aztán ennyi közöny elég
így meg úgy megtudni, hol a határ?

Vaktiszta zenit? Zuhé? Nekem már mindegy.

Szívgazdaként

A gyümölcsöskertünk melletti rétet
le kéne kaszálni, de halogatom
napokig a munkát, vadméhrajokat
csalogatnak magukhoz a gizgazok
virágai, és remélem, léalmát
gömbölyítgető fáimra is szállnak
jövőre, segítve a beporzásuk.
Biztos emlékeznek majd a színpompás
szirmokra, pipacsok lobogására,
konkoly, katáng szélbefeślő, humusznak
idegen árnyalataira. Várok.
Várok, amíg a szemet megszentelő
szarkaláb megelégteli a nyarat,
elrejt ember elöl földszerető
magjait. Talán mégsem. Idehívom
a gyerekeim, szedjenek csokrokat
istenszépséges gyomokból egymásnak,
az édesanyjuknak. Porszülte kincs mind.

Jövőképek

– Szír keresztény mártírokhoz.

Lehunyt szemnek is
csak egy fényszegény látványt
nyújt a horizont.

*

Ölbe vehetne
az út védőszent helyett
a golgotámig.

*

Lábnyom tűnik el
szelet és port keresve
a végtelenben.

*

Szikla vár durva
arcélét meglágyító
esőkönyyekre.

*

Igazságtalan
hold hoz új estét minden
elmúló napra.

*

Szerencsecsillag
hunyorog dühödten vak
hóhér szemébe.

Elgondolná séta közben,

de Margit életszigetén,
helyet cserélhetne
ablak üvegükre
és nyári utcakép,
helyet cserélhetne
három ujjnyi mélybe
gyökeret zárt cserép
és örökké a fény,
víz rabjaként erény
tüskéivel, ha szép,
kaktusz, rózsza helyett,
felejtve végzetet,
mikor néha kilép
vénkisasszonyházból,
hogy kapjon a naptól
gólyahírt, mit letép,
de Margit életszigetén.

Mezővárosunk határában

Hulló leveleket
szedegetek össze
azokból, amiket
a föltámadó szél
nem visz magával,
meghagy nekem, hogy majd
lepréseljem, aztán
mint valami képet,
keretbe, üveglap
mögé igazítsam,
javítva a szobám
vendégeknek nyújtott
összbenyomásán. (Cool.)

Számomra üzenet
van a közelemben
került külterület
kopasz fáin úgy fél
délután madárdal
nélkül helyet kért fajt,
rigó, cinke szárnyán
még meleget érlelt
időben, az ősz kap
esélyt, hazug ujjam
nem érzi meg a rám
váró télországot.
(Földre ha hó ájul.)

Négy tanítónő (szeretet)otthoni csendben

Ha keresztet vetne
bennem az idő,
utána elmondhatnám,
hogy Istennel a legjobb,
de azzal megsérteném
a családomat,
még ha el is hagyott.

*

A kiborult pohár
vize lemoshat
az éjjeliszekrényről
egy még elfogadható
címletű, nővéreknek
szánt bankjegyet. Hát
vigyázok. Nem iszom.

*

Jól beidegződött
mozdulatokkal
tisztogatom a ruhám.
Pedig ma le se ettem
a lánykérésre felvett
kosztümöt. Láttam,
te leetted magad.

*

Félelem havának
mondják. December.
A karácsonyi magány
inkább azoknak rosszabb,
akik tudnak fiatal
rokonról. Nekem
nincs senkim. Csak várok.

December huszonnegyedikén

Éjfél, harang.
Egyszerre uralkodni
a légy és a pók felett?
Kérdezgetem új Gandhi
névében. De elveszett
bennünk a hang.

Karácsonykor, megváltó tavaszra várva

Aki még csak nem is fázhatsz,
néha kórházi ágyról kel
fel, nem engem vár. Így van jól.
Ugyan mire számíthatnék,
mint mindenórás ingázó
a rákagglomeráció
és a lélek falaival
őrzött istenváros, a szent
egészség között? Lebegnek
felhőként a nap meg a föld
határán, a legtisztább kék
világban, nem hagyná el hó
levegősemmi testem, ó,
bennem ottmarad az a dal,
amit szél dúdolván üzent
nekem, gyógyuló gyerekek
nézhessenek rá puhazöld
füre kórteremablakból,
ne takarják el pelyhekkal
láztalan üvegtáblákat.

Kivárva az órát, a percet

Gazdatest
őrzi meg
lelkekért
békevágy
és a lány
húst, a vért
játszva szeg,
bíbor est
kincseit –

Szenvedő
úgyse hal
még halált,
nincs közel –
átölel
kínt, zilált
hang ural
észt, erő
fogy megint –

Falakon belül

Felmenthető önérzetkirály novellája?

Ma
belül a dicsőség
és kívül a magyarázat.
Falakat emelsz. Még
véded magad. Ez a látszat.

A kubikus elfogy.
Kihűlt a nap, igaz? Árnyék
üt agyon, akárhogy
bújsz, káinököl az érték.
Ma.

Házaspár, felsőközép, hoszpiszlakosztály

Mit látsz te szépnek,
mikor bőrfényt visz
párnához arcod?
Talán gyűrűid vak
rubinjait? Ma
több vagy, mint szelíd?

Inkább csak mellé
és ne az enyémre
tedd a kezedet –

Együttérzéssé
mégse üresedne,
bárhova vezet,

test közeledése
testhez, mert már nem
játszik vér bennem
tűzzel, ami lépre

csalja idegekbe
zárt lelkem, sejtem,
hogy mit vesztettem
volna, ha szeretve

áltatsz, ujjaid
az ujjaimba
kapaszkodnának,
aztán kibontod
belőlük mind, hisz
lassan kihűlnek.

Bourgeois? Citoyen!

Pénzért? Nem.
Csendben, erőszak nélkül

gyűjtök. Én. Életcélok
megfogalmazásához
alkalmatlan szavakat.

Mondatlomoktól többször
szabadulni kénytelen
manifesztumgazdagok

eleget hullajtanak
elém ajándékoknak
szánt aranyköpésekből
ahhoz, hogy újra nálam

kuncsorogjanak pár év
múltán, és a legnagyobb
örömmel visszavennék
tőlem valamelyiket,

csendben, erőszak nélkül,
pénzért. Nem?

Garázs lombirodalmát igazgatva

Hátrébb tolom. Valaha benzineskanna volt
a spórolásos gazdagság meg a szükséges
elővigyázatosság attribútumaként.
Lassacskán hátrébb tolom. Sokkal könnyebb kézzel

rábírni új helyének elfogadására
üresen, mintha tele lenne. Fénytelenül,
de környezetbarátra pucolva várja, majd
valamelyik unokám kidobja. Nemigen

látom én már azt. Motorszufla lélek híján
küldetésvágyát sose vitatnám, sajnálnám
veszteséglistára kerülését. Nem nagy szám

céltalancifrának idomított plüssordas,
filcoroszlán békeszigetén csak szánalmas,
semmi végjátékba belecsöppent lúdtalpas

alabárdosnak éppenhogyan elmenő, vénhedt
vasbordájút alakítani, bár az mégse
megvetendő szerep, hiszen megannyi foszló,
rendes tartás nélküli, kinőtt, elkoptatott

gyerekruha, rongyhúsú, a reményt álommá
szelídítő vad mesehős között valami
mégis érzékelteti az anyag testének
jellemsszilárdságát, a lét kényszerpáncélját.

Pap özvegye Durham kelő napjához

Mint szentmagányú tűzgömb,

ne te élj vele vissza,
hogy körülötted kering
a kiszolgáltatott föld,

mikor ébred a lomha
reggel, a fűgékre ing
terül, és újra fűzőld

legelő csalogatja
birka szemét, hideg sár
sose húzná le gondos
gazdakezekkel együtt

a reményt, a falunkba
tért utakat, ha könyvtár
van a házban, ficánkos
fával öreg cseléd fűt,

mint szentmagányú tűzgömb.

Iniciálé

A kommunisták alatt
még a *ius primae noctis*
sem volt gyakorolható.
Szegény, jogfosztott, báró
baró Reöffenthly Ádám.

Mellékszerepért kuncsorgó Kalibánutód

Bízhatok poétában, magamban,
hogy feltámadott leszek, mégse holt,
de ember semmiképp, csak egy kobold.

Mikor megszülettem, mint ruhán folt,
árnyék lettem ezernyi alakban,
megtudtam, testemben egy nap is van.

Bár nem nekem süttött, varázslatot
csodáló tömeget vakítgatott.
Úgy hunyorgott rám szesztüzér, kokott,
zsold, szajhabér békének áldozott.

Mert mesét kíván a bárdolatlan,
aranymezőt akar, hol ő kaszál,
elhiheti, másért jön el halál.
Lám, nélkülem nincs direktor, drámabolt.

Alkohol

Amikor
hiányzik
a család.

Hazugságaim
kikkel is osszam
meg? Visz a lábam

felétek,

köszönöm a jót,
cserébe mindent
megígérek, nektek,

gyerekek.
Hol a csók?
Zuhanok

elétek.

Emberi méltóságról, combnyaktörésekkel

Ne lássanak
bukottként.
Árnyék vagyok.
Éjjel eltűnő.

Nincs sehol semmi,
csak a küszöbök.
Botlanék? Menni.
Örök elesők

lába és néha
kegyelem után.
Lelki hajlékra
idejekorán

lelni, elvesztve
valamit azért.
Nyúlna már érte
az, aki megért

engem, egy ágyba
emeli talán
testem, eljátszva
vele, ha csupán

éjjel eltűnő
árnyék vagyok.
Bukottként
ne lássanak.

Végítéletre várva

Már nem engedem
szabadon a kutyákat.
Öregségükben
remegő lábaimnál

keresnek helyet
maguknak. Jól tettetett
vicsorgásukkal
megriasztanának jobb

vagy bal oldalra
tévedő, faluvándor
latort, meg bádog,
a tékozló fiú szél

hangrobaját is
csak rezzelve eltűrő
Krisztust. Hisz nekik
elég mindaz, ami van.

Apokalipszisetűdök

Befogadhat még
magába ürgelyuk lét
új vízözönig.

*

Ismeretlenül
majd halál emel át más
koponyájába.

*

Egészségszínű
ég nyeli el a hozzá
gurult Kékgolyót.

Reménykozmosz

Szintézis

Véletlenek vesztese
volnék bárki szemében
túlélőként, de most már
emlékezetrostákon
átengedett apró kő,
amit sírokra tesznek.

Sor(s)leltár

Nagybátyánk hegedűvel szállt fel a messzire indult
szénkocsiforma vagonba, remélve, a hangszere tud majd
némi vigaszt cincogni fülekbe, a macskaegér kor
vérkandúrjaitól menekülni vagy elbujkálni se képes
tisztas öreg rokonoknak. Mást minek is vigyen el. Hol
köt ki a többi utassal, mit követelnek a germán
tisztok a Deutsch névben szentül megbízva keresztelt
nyelvzseni művésztől, tőle, magyartól, azt a mosolygó,
túl hamisan fuvalázó öreik elhazudozták,
elsunnyogták. Később, hallva az áriafüzért
visszaadó játékát egy Mozart operából,
elvették a nyirettyűjét, meghagyva a száját,
bár azt a mozdonyuk éles fűttyei rendre lenyomták
megfulladni a csend tengermélyére. Az ének
ritka ajándék lett, dúdolni azért valahogy még
csak megpróbált. Azt gondolta, az angyali Schubert
nagybőgősseregének húrjai sem simogatnak
már úgy ujjakat, mint régen, szétnyűve enyésznek
némán. Fémshálak szimfóniaforte magányát
döbbenetig fokozó sikolyából az marad emlék,
mit réz, vas fonadékon túl majd szív tesz örökké
zengő, szférazenévé. Ezzel a lelkivilággal
fut be szerelvényük poklok szörnyepoklainál még
szörnyűbb helyre, a rámpák mellett Birkenaut hall
harsányan kiabáló ördögtől, aki most jött
szent szavakat megvédeni testében, ha halált kell
minden pillanatában megzaboláznia, és vár,
vár a kegyetlenség hónapjaiban letepertként,
mígnem tiszta tanúemberré léphet elő, föld,
ég bírásra bízva magát. Túlélve a vészt, több,
mint létglória, ércidegeknél már maradandóbb.
Mert hazajött, bizonyítja a múltat. Vesz, de egy új hegedűt,
meg nekem elmondhat mindent, nyolcvan körül, oly büszkén.

(Most, háromnegyed évszázad múltán köszönöm, hogy
tudhatok erről, boldog elődöm. Véred a vérem.)

Békében

*– Minden február 25-re,
minden április 16-ra.*

Otthagyni mindenütt
a jelenlét jegyét?
Talán, igen. Ha két
emberre néha süt

nap, porlik annyi fény,
amitől mégse hűl
ki észrevétlenül
test. És, ahogy remény

vibrálhat ég alatt
üzenetvak madár
nyomában, összezár
őrizve pillanat

celláiban szelet,
puha szárnyat szemed,
szemem. Keresheted
mindazt, mit elvehet

rabló szerencse? Múlt
meg az emlékezet
kutat, talál helyet
ismét a földrehullt

szirmoknak, ujjnyi szín
szövetének, kitart
a víz, akár a part
szűz tükrök árnyain

ringó fatörzs, levél
hite mellett, a friss
gyümölcsre tegnap is
vágtyál, a szádban él

sok régi íz, a csók
beleszédülne szó
ölébe, nyelv mohó
ágyába. Az vagyok,

kit szül jövő, jelen
szeret? Értelmet ad
letűnt korok szabad
eszméinek, mi fenn

dédelgetett agyunk
magasából tekint
le, mérlegelve kint,
bent jót, hisz úgy kapunk

rá elveinkre már,
a miénk volt, lehet
megint. Ezer teret
zárhat le szemhatár,

majd nyit meg, esti kép
közelít csillagok
hadával, osztozok
sorsukban, arra lép

lábam, amerre hív
közülük mélybe szállt
szerény ezüstmedált
játészó parányi szív,

tűzpont, a társait
ragyogóvá tevő
sötét karizma, nő
mellette, sőt vakít

mécseshomályt hozó
meteor, holdkaréj
köré szegődve héj
udvar, szelíd folyó

halpénze. Egyazon
mese jut félbolond
királynak és a gond
trónján ülő nagyon

féltett utódnak. Ős
becsületből ikont
legyőzne, lám, beront
kódexlapokba. Hős.

Történet, elszelelt
alakok, próbakő
karakterek, tüdő
sarkába átterelt

nyárvégi lomha por,
kilehelt pára, tél
fagyott kaszáin él
tompulva, cseppnyi bor,

ismétlik önmaguk.
Kitalált májusok,
halálrövid, de sok
szent szenvedés. A lyuk

megtűrt rokonruhán
molyok étrendjeit
mutatja, bátorít
éhes rovat, netán

élősködő barát
pimasz arcát, a sitt
sutább sumákjait,
tolvaj bilincsjét

próbálva gályapad
recsegését közös
keretbe, többszörös
másként, bezárja. Vad

villan golyóröpív
suhogásában, ér
ürül ki, túlkövér
cső is veszít, olív

zöld fű vöröslik, új
lövedékért zajong
a puska, néma gong
bűncsendje fáj. Ne bújj

el mégse bármilyen
nyomorúság elől,
a pusztulás elől.
Pár évtizedre ken

poklot, malasztot ész?
A kevés semmiből
maradjon az, mitől
torzó tökélyre kész?

Nem süllyedő hazánk
az idő. Bölcs tanút
kívánna minden út,
végig bejárt, miránk

mért penzumával. Űr
menedékünk sosem
lehet. Vagy? Éltetem
mindazt, mi úgyse tűr

meg tiszta vákuumot
makulátlan szabály
szerint. A rák sirály
nélkül tanulhatott

gyémánthazug habok
szerepéről? Tudás
a lét alapja. Áss
mélységekig. Van ok

rá. Értsd meg azt, mi volt
a haláltáborok
pribékuralma. Sokk
érhet, de tudd, mi volt.

Átadni majd nekünk
kötelesség, mi várt
miránk. Legyünk kitárt
emlékkapuk. Legyünk.

Vedd társadul, haszid,
a teremtest, a sírt.
A teremtest, a sírt,
vedd társadul, haszid.

Szobordávid, Michelangelo keze alól

– Szepes Erika kultúrákövetnek, szeretettel.

Apám? Lehetnék én ő?

Azt nem tudom, mennyire
természetes a póz, van
mégis valami abban,
hogy bölcs nyugalmát sose

vesztette el, bár feje
egyszerre a leendő
hőse meg a szelíd kő
testével áldott, üde

márványerekkel tele
szenté. Csak a modelljét
képzelfeltem el úgy két
szemmel, talán védene,

mindig, gyerekként, hite
tábláinak ígéit
őrző öregeket. Mint
élő anyám. És, vele,

apám. Lehetnék én: ő.

Sor(s)többlem

Nyári vihar nyomait próbálom gazdakezemmel eltüntetni, diribdarab ágmaradékokat és jég verte, zilálta levélfoszlányokat összehalászó mester lettem. Persze tanítványféle leginkább, védve csak annyit, mit a hit adhat a hitkeresőnek. Lassan kész is az udvar, végül a ház eresztét kell megtisztítani. Cinkelt, horganyozott a csatornánk, nem sokat ér, de esőben jobb, ha segít, hamisabban játszana ősz mivelünk, mint nélküle. Létra kerül fal mellé, mászom a hétköznapi nyújtotta, közembert hívó csúcsig, elérve profán szintet, magamért, meg másért, tán megörökli az egyik utódom a portám. Mert morfondírozgatok épp ezen, észre se vettem, új lyukat ízelt meg fogait próbára tevő tél bádoggkincsemen. Elkeseregném jó Buda polgár koldusaként, mibe lesz kijavítani napsugaraknak, vízcsapoknak szánt játszóteremet, mikor eszmél két szemem, ébred a lét az agyamban, kis csurik ülnek július adta melegben felhevülő, anyapótló fémvályúban, átvészelve dühödt zivatart. Jobb édesapákban, lelki egészség dajkameséin felcseperedni akart gyerekekben biztosan intő jelként munkálkodna ilyen látvány, sose hagyjon majd egyedül kirepülni a szárnyaitól sokat úgysem váró lelkeket egy szerető szív sem. Fogadalmat kellene tennem az élmény szent kalodáiba zártan? Én vagyok az, kinek útravalója elég fiatalnak, vénnek? Hisz nekem esztendőik sem hoztak iránytűt. Hát Isten bábész kibicének végre beállok, megdöbbenve fogom fel, volt, van gondviselés. Bár az nem sejtem, lesz-e vajon. Csoda? Törpe fiókák most bizonyítják? Virgoncan várnak szüleiktől ennivalót. Ércnél maradandóbb, győzhet az élet.

Tartalom

Vagyongyarapodásról

Elmegyógyintézeti kéményseprőlétrán	9
Karácsony és tavasz között	10
Kiadással nem járó gyűjtőszervenvedély	11
Ötvenévesen az anyagi biztonságról	12
Közel a trónhoz	13
Pótolhatatlanként	14
Megsüvegelt presbiterként	15
Harangtornyunk óramutató ujjai	17
Medália, Szárszó után	19

(Ő)szintén

Ádám Évának az új geneziszről	23
A múlt jövőképei	24
Uralkodóportrék	26
À la carte	27
Színpadok nagyasszonya, tisztaszobás rejtekhelyén . . .	28
Valami értelmét keresve	29
Jelentéktelenségből jelentéktelenségbe	30
Folyótükör fölött	31
Vasárnapi falucsendben	32

Gazdátlan kert	33
Anglikán pap testvéremnek	34
Sursum corda (?)	35
Rákopciós amputálásról	36
Kibontakozva férjkarodból az onkológián	37
Parkosított kórház eresze alá húzódva	38
Nélkülem sétálsz a Szigeten	39

Két lábbal a földön

Dies irae	43
Fagyöngyönérzet	46
Hangyakirálymese birodalomról, alattvalókról	47
Füzérnovella	48
Bűntudat nélkül	51
N. N.	52
Letagadható?	54
Embert nem, csak jellemtársat keresve?	56
Naplóbejegyzések, talán	57

Keresztény dialektikák

Az első éjszaka a kiűzetés után	61
...in unum...	62
A lassan kiürülő paradicsom	63

Faggyúcsepp egy óntartóban október hatodikára virradó éjszaka	64
Te, nekem ismeretlen hazatelepülő pap, látva a temetésed, januárban	65
Protoexegézis?	66
Kegyvesztett kerub	67
Valamelyik szent a bukás halhatatlanságáról	68
Jézus jöhetne felém a tengeren?	69
Amen	73
Sunt lacrimae rerum	74
Két úr szolgálja lennék?	75
Keresztednél álló tanúságtevő vagyok?	76
Tapasztalatmetafizika	77
Ketten, bűnte(t)lenül	78
Olcsó műanyagfeszület, Kínából	79
Vencel király (örök)fogadalma?	80
A gyóntatószékből kizárt Istenhez	81
Gyónásiniciálé	82
Még nem karthauziként, a hajnalt várva	83
Unisono	84
A káromkodó fuldoklóért?	85
Ha nincs halál, szükségtelen a lélek?	86
Magány és Gondviselés egy nekem ismereten halottért felajánlott gyászmisén	87

Már megkísérthetetlen gyógyíthatatlanok apóriája . . .	88
Lelkésznőperspektíva Ezekielporlódón	89
Ima az árnyékomért	90
Elégtétel	91
Az önfeltárulkozás védtelenné tesz?	92

Konvertitaelégiák

Ajándék tanulságpillanat	95
Visszatarthatatlan zarándoknak	96
Életkép	97
Útban hollók vagy énekesmadarak csőréhez	98
Intimitás	99
Archetípus	100
Észrevétel?	101
Feloldozva ellenségeim	102
Négysoros	103
Egy nőről	104
Sziámi csend	105
Minden céltól egyformán messze	106
Divina natura	107
Kiszolgáltatottak	108
Areopagita Dénes kozmoszképe	109
Szentfeleség hold	110

Holnap	111
A lét optikája	112
Elengedve egymást	113
Anyaság	114
Tavaszdik	115
Angol papszonett	116
Végtisztesség, látótávolságra Setúbaltól	117
Egy özvegy csodája Piemontban	118
Határokon túli dilemmák	119
A miértek felől közelítve	120
Epigrammapótlók	121
Elmaradozva, lassan mindentől	122
Édentől északnyugodtabbra	124
Háromféleképpen	125
Jövőképek	127
Elgondolná séta közben,	128
Mezővárosunk határában	129
Négy tanítónő (szeretet)otthoni csendben	130
December huszonegyedikén	131
Karácsonykor, megváltó tavaszra várva	132
Kivárva az órát, a percet	133

Falakon belül

Felmenthető önéretkirály novellája?	137
Házaspár, felsőközép, hoszpiszlakosztály	138
Bourgeois? Citoyen!	139
Garázs lombirodalmát igazgatva	140
Pap özvegye Durham kelő napjához	141
Iniciálé	142
Mellékszerepért kuncsorgó Kalibánutód	143
Alkohol	144
Emberi méltóságról, combnyaktörésekkel	145
Végítéletre várva	146
Apokalipszisetűdök	147

Reménykozmosz

Szintézis	151
Sor(s)leltár	152
Békében	153
Szobordávid, Michelangelo keze alól	158
Sor(s)többslet	159

Cédrus Művészeti Alapítvány
1136 Budapest, Pannónia u. 6.
Mobil: (30) 511-3762
E-mail: szon46gy@gmail.com

Felelős kiadó: Szondi György
Tördelőszerkesztő: Szondi Bence

A borítón és a címlapon
a balatonalmádi római katolikus templom,
Szondi György és Németh András látható

Nyomdai kivitelezés: Érdi Rózsa Nyomda

ISBN 978-615-81418-3-3

Medália, Szárszó után

Pirkad. Nem késleltetem az időt.
Úgy, ahogy mindig, tegnap, tegnapelőtt,
a kerítés széléhez odanőtt
aszalódó fű nekem ad előbb

életjelet magáról. A szemem
illendően, szobakonyhafigyelem
percében keres benne idegen
őserőt. Szép. Emberszámba veszem.

